

המרכזית, ומאוחר יותר אף מכרה לארצות-חוץ. היתה זו תמונתה המפורסמת של הילד הבוכה, שדימעה אחת גדולה עומדת בוויית עינו השמאלית. תמונה זו נמכרה במאות אלפי עותקים, הכניסה לו סכום-כסף רציני ביותר. הצלחתה של התמונה נתנה לדני רעיון. הוא מצא באחד העיתונים תמונה של ילדה ביאפרית בוכייה, הגדיל אותה, ריטש ועמד

מאת **שרית ישי**

להפיץ אותה באותה מתכונת שבה הפיץ את תמונת הילד. תמונה זו היא אשר הביאה אותו, לדיכוי מקורביו, לח"ל. לפני שנסע בחודש ינואר לאירופה, הראה לכוכבי שמש מיכתב מחבר רה בלגית, המבקשת לקנות ממנו את הנגיטב של התמונה. דני נסע לבלגיה כדי למכור את הנגיטב לחברה הבלגית. אם כן, מה עיכב אותו ארבעה חודשים בגרימניה?

להרביץ רק בהפגנות

דני, הפנתרים השחורים, מסרבים לענות. הם טוענים לפתע שכמעט אינם מכירים אותו כאדם, אלא רק כפעיל בתור עה. היחיד המודה בפה מלא שהכיר את האיש היה חברו האישי, הוא כוכבי שמש. מספר שמש: „ביום הראשון שהוא הגיע לפנתרים השחורים, התקיימה הפגנה בירושלים. אנחנו בקושי הכרנו אותו, והוא השתתף בהפגנה בהתלהבות כזו, שנעצר על-ידי המיטרה. למרות הופעתו האלימה, הוא היה בחור טוב. הרביץ מכות רק בהפגנות. באופן פרטי לא היה מסוגל להרים יד על זכוב.

„הוא עשה רושם טוב על אנשי התנועה, ובחרנו בו כראש מטה הפנתרים בתל-אביב. אפילו כשהיו תקופות של שפל בפנתרים, הוא תמיד פעל. בעיקר נגע לו עניינם של פטוריי-שירות בצח"ל.

„הוא בעצמו היה פטור, אני חושב מפני שהיה לו עבר פלילי. הוא החליט לארגן אותם באירגון, בשביל לתבוע זכויות. תיכף לקח מזכירה, שכר מישר, התחיל לאסוף כתובות וטלפונים, לפרסם מודעות בעיתון-נים, אך כרגיל אצל דני, מההר נולד עכבר ולא יצא מזה שום דבר.

לדני סעיל היתה דירה ברמת-גן, אך הוא מכר אותה. בחלק מהכסף קנה טנדר לפנתרים, תלה עליו שלט הפנתרים השחורים. הוא גם מימן מספוס את הטלפון במישרד הפנתרים בתל-אביב. הוא אירגן את ההפגנה האלימה בשכונת-התיקונה, לקח חלק בהפגנה שבה נשרפה בובתה של גולדה מאיר, ונשרפו ארובות-מתים, ויחד עם חבריו נעצר על-ידי המיטרה. הפנתרים הגיעו להסכם עם המיטרה שהם ישוחררו, בתנאי שיבקשו סליחה מהשופט. בזמן המישפט קם דני סעיל, ואמר לשופט משה חסון: „יש לנו הסכם עם המיטרה, אתה רוצה לשחרר אותנו — תשחרר, לא רוצה — אל תשחרר! אבל אל תגיד לי להגיד סליחה! לא צריך סליחות.

השופט העמיד אותו בצד. אחרי שיחרר את שאר העצורים, לקח אותו ללישכתו, ואחרי שיהא ארוכה שיחררו.

„להפוך את המדינה!

לדני סעיל היו יומרות. בזמנו התקשר עם אחד מאנשי מצפן, 199, הזמין אותו בדחיפות לתל-אביב. כשנפגש עם האיש, ביקש ממנו שישגי לו מזכירה עם השכלה אוניברסיטאית. הוא היה קורא עיתונות שמאל ומתעניין בפוליטיקה, אך מעבר לקריאת עיתונים, מעולם לא הרחיק לכת. כשמישהו הציע לו לקרוא את מארכס ואנגלס, כדי לבסס את רעיונותיו, הבטיח שיקרא — אך מעולם לא עשה זאת.

הוא ניסה להפוך את תנועת הפנתרים השחורים תנועה ישראלית-רבית. תמיד טען כי בעייתם של אנשי עדות-המזרח ובעיית הערבים הישראלים — חד היא. כשניסה להביע את הרעיון בפני ידידיו הפנתרים, הם לא אמרו לו „לא“ עקרוני, אך טענו כי עדיין לא הגיע הזמן לכך.

דני רצה כי עדיין לא הגיע הזמן לזה. הוא הכיר ערבים משכונת מגוריו בי רמלה. חבריו אינם מוכנים לגלות מי הם

אתם ערבים, שאתם התרועע מאוחר יותר, כשהיה חבר בתנועת הפנתרים השחורים.

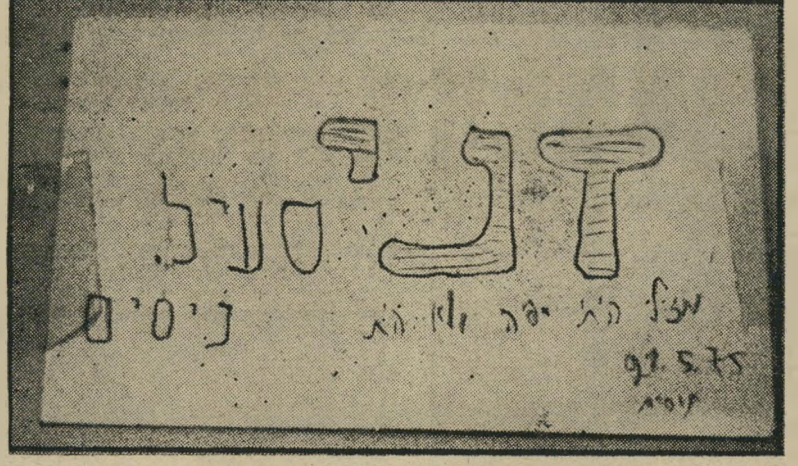
ארבע שנים היה חבר התנועה. בדרך-כלל היה מקובל ואהוד, עד שהסתכסך עם יגאל כרונן, שנחשב בתוך הפנתרים כאיש-ימין. כרונן, שרעיונותיו הפרו-ערביים והאנטי-ציוניים של סעיל הרגיוו אותו, ניסה להוציא מהתנועה בכוח.

אך דני סעיל פרש מתנועת הפנתרים השחורים בעצמו. לפני כשמונה חודשים, שנה וחצי לפני-כן פרש ממנה כוכבי שמש,

שם, מה שקורה פה! שידעו לאיזה בוך הם מבניסים את עצמם!

לפני שמונה חודשים, אחרי שפרש, פנה סעיל אל כוכבי שמש. השניים החליטו להקים אירגון בשם הכוח המהפכני השחור. הסכר בזמנו סעיל: „הכוח הישחור הוא שם של אירגון אמריקאי, בדיוק כמו הפנתרים השחורים. זהו אירגון מהפכני, כדי שיהיה ברור שאנחנו לא אנשים הרוצים חלק מהעוגה הממשלתית, ולא מחפשים כיבוי שירות.“

הוא שוא את הציונות שינאת-מוות,

המישרד

במתחם הבית מספר 52 שרחוב ריינס בתל-אביב, ממישרד זה נהג דני סעיל לנהל את עסקיו הפרטיים, כמו קניית מלאי של עסקים פוטוריי-שירות מצח"ל. את המישרד אירגנה מזכירה בעלת השכלה אוניברסיטאית, ובהעדרו של דני ניהלה אותו אשתו, מזל.

על רקע התנגדותו לקבוצת שלום כהן, שהשתלטה עליה, דני שנשאר עם הפנתרים, היה מועמד התנועה לראשות עיר-יית רמלה, והיה המועמד השביעי ברשימה לכנסת.

„הציונים בני-זונות!“

אחרי הבחירות הפסיקו הפנתרים את פעולתם הפוליטית, וקיבלו מהם אירגונים ספרדיים עשירים וקיבלו מהם סכומים גדולים, שעליהם נטושה עכשיו מריבה פנימית, כשהאופוזיציה מאשימה את המנהיגים בכך שהם מנצלים את הכסף לטובתם. דני לא היה מרוצה, זה לא התאים למוג שלו. פעמים רבות אמר: „אני רוצה הפגנות יוסיו! אני רוצה להפוך את המדינה! שיהיה איכפת לאנ-

מיד. הוא דיבר והתנהג כאילו המיטרה נמצאת בעיקבותיו כל הזמן.

אבל, לא חתונה

אשתו מזל היתה איתו בראש אחד תמיד. היא השתתפה בכל ההפגנות, הרביצה מכות לשוטרים, ונלחמה כלביאה על רעיונותיו של בעלה. בתקופה שדני היה עסוק, ניהלה את מישרדו ברח' ריינס, ובאותה עת עבדה בקיוסק, עד שזה נמכר. מזל, אשה יפה ומלאת-גוף, מתגוררת בבית אמה ביבנה מזה כארבעה חודשים, מאז נסיעתו האחרונה של דני. לפני כחמש שנים, מספרת היא, היתה עדיין רוה ונאה, למרות מישמני גופה, נשתמרו בה סימנים של יופי נשיי עד היום.

לדני ולמזל אין ילדים. פעם, בעת ששהה אצל מישפחה מרובת-ילדים, הביט בעצב באחד הילדים, ואמר: „היינו אצל הרופא, אבל קשה, מה אפשר לעשות.“

(המשך בעמוד 30)

החותנת סעדה, אמה של מזל, אשה נמרצת וערמומית, סיפרה כי מזל נסעה לנוח בבאר-שבע, שעה שמזל היתה ביבנה. כדי לבחון את הכתבת, היא הכניסה אותה לחדר שהיו בו תמונות מישפחתיות, הודתה לה לזהות את דני סעיל בתמונות.